

KIMON ANDREAΔΗΣ¹

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

Γ'.

δαμάλεις μετὰ τῶν ζωηρῶν μόσχων των, ἄς ἐφύλαττεν ἢ μικρά. "Ἄμα μᾶς εἶδεν ἐμειδίασε χαρίεστατα, ἠγέρθη ὀρθία, ἠρυθρίασεν ἐξ αἰδοῦς, ἐχάμηλωσε μέχρις ἐδάφους τὰ βλέμματά της καὶ τρέχουσα ἐγάθη ὀπισθεν τῶν θάμνων καὶ βράχων ἐλαύνουσα διὰ λίθων πρὸ αὐτῆς τὰς δαμάλεις της. Μόλις δὲ μετὰ τινα λεπτὰ ἠκούσαμεν τὴν λεπτὴν φωνὴν της, μεθ' ἧς ἐψάλλε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα της. Ἄλλὰ καὶ ἡ φωνὴ της βλάβηδὸν ἐξέλιπε πολὺ μακρὰν μας.

(1893)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΣΤΟΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΝ

Στοῦ Πίνδου ἀπάνω τὴν κορφή ποῦ οἱ σταυραητοὶ πετᾶνε
Κι' οἱ λαγκαδιές του ἀντηλαλοῦν τοὺς ἤχους τῆς φλογέρας,
Ποῦ τὰ κοπάδια σκορπιστὰ στὶς ράχες του βοσκᾶνε,
Καὶ νιόφερτη σκορπάει ζωὴ ὁ ξάστερος αἰθέρας.

Ἀπάνω ἐκεῖ στὸ ξάγναντο τὸ μνήμα του ἄς σκάψουν
Νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ Γιάννινα καὶ στὸ Συράκο πέρα,
Κι' ἐκεῖ ψηλὰ-ψηλὰ τὸ νιὸ Τραγουδιστὴ νὰ θάψουν,
Γιὰ ν' ἀγροικῆ ἐλευθερο τὸν σκλαβωμένο ἀγέρα.

Στὴν ἀγκαλιὰ του ἄς βάλουμε φλογέρα καὶ ὄχι λύρα,
Κι' ἄς γράφουμε στὴν πλάκα του ἀπάνω πῶς ἐγάθη
Μεσ' στὴ λαχτάρα τῆς ζωῆς, μεσ' στοῦ Ἀπριλιοῦ τὰ μύρα,
Πρὶν τραγουδήσῃ, πρὶν νὰ βγῆ ἀπ' τῆς σκλαβιάς τὰ πάθη.

Καὶ ἄς φυτέψουν ἔλατο στοῦ τάφου του τὸ γῶμα,
Στὸν ἴσκιό του νὰ τρέχουνε βοσκοὶ καὶ βουκολοῦδια
Κι' ὄλα τοῦ λόγγου τὰ πουλιὰ ν' ἀρχίζουν μ' ἓνα στόμα
Νὰ λένε τὰ τραγούδια του, τῆς στάνης τὰ τραγούδια.

Κι' ὅταν περνᾷ ὁ ἄνεμος μεσ' στὰ κλαδιὰ τοῦ ἐλάτου,
Καὶ σὰν νᾶν ὕπνου ἀνάσασμα ἠχολογοῦν τὰ φύλλα
Καὶ λέν' τραγούδια τῆς ζωῆς καὶ ὄχι τοῦ θανάτου,
Θὰ νοιώθῃ κι' ὁ Τραγουδιστὴς ζωῆς ἀνατριχίλα,

Κι' ἐν ἄλλο τότε θλιβερὸ τραγοῦδι ἀπ' τὸ μνημεῖο
Θὰ ψιθυρίζῃ ὁ ἔλατος στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀπείρου
Συγκρατητὸ κι' ἀστεῖρευτο σὰν τὸ νερὸ τὸ κρῦο
Ποῦ χύνουν οἱ κρυστάλλινες βρυσούλες τῆς Ἰπείρου.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

Ὁ Κίμων παρεσκεύασε τὰ τοῦ γάμου τῆς ἀδελφῆς του μετὰ στοργῆς πατρός, μετὰ τῆς οὐρανίας εὐτυχίας τῶν μαρτύρων καὶ μετέσχε τῆς χαρᾶς τῶν γάμων της ἐν ἐξάρσει εὐδαιμονίας, τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, ἣν προσπορίζει τῶν ἀγαπωμένων ὄντων ἡ εὐτυχία εἰς ἐκείνους τῶν ὁμοίων ἢ αὐτὰ-πάρησις καὶ ἡ ἐθελουσία τὴν ἐδημιούργησαν.

Μετὰ τινας ἡμέρας ἡ νέα οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἐβλάστησεν ἀπὸ τῆς τέφρας τῆς πατρικῆς οἰκογενείας θὰ ἀνεχώρει, ὅπως ἐγκαταστῆ εἰς Τρίπολιν.

Εἰργάσθη αὐτοπροσώπως ὁ Κίμων εἰς τὴν συσκευὴν τῶν ἐπίπλων, τὰ ὁποῖα πάντα ἐδώρησεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἐβλεπε τοὺς ἀψύχους τούτους συνοίκους, τῶν παιδικῶν του χρόνων τοὺς προσφιλεῖς συντρόφους, καλυπτομένους ὑπὸ σανίδων, καθηλουμένους, ὡς, ὑπὸ τοῦ φερέτρου τὸ κάλυμμα, τὸ λείψανον προσφιλοῦς ἀποπτάσης ὑπάρξεως· ἐβλεπεν μετὰ σπαραγμοῦ ψυχῆς, ἐξαφριζόμενα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰ τέως ἀδιάφορα ταῦτα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ποτὲ μέχρι τοῦδε δὲν εἶχον ἐλύσει τὴν προσοχὴν του.

Ἄλλ' ὑπάρχουν στιγμαὶ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, στιγμαὶ ἀλγεῖνων κρίσεων τῆς ψυχῆς, καθ' ἃς τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα ἀρυπνίζουσιν τὴν καρδίαν ἡμῶν κατὰ τρόπον παραδόξον.

Νομίζει τις, ὅτι στοργὴ θερμὴ, ἀγάπη φλογερὰ ἐλάνθανεν ἐν ἡμῖν πρὸς τοὺς ἀφώνους, τοὺς ἀψύχους τούτους φίλους, ἧτις ἐκρήγνυται ἀκράτητος εἰς ὀδυνην καυστικὴν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀπ' αὐτῶν ἀποχωρισμοῦ.

Διὰ τοῦτο κρῦφα, φοβούμενος τὸ γελοῖον, τὰ κατερίθει ἐν ἑκάστον πρὶν τὰ ἀποχωρισθῆ καὶ τὸ δάκρυ δυσπειθὲς ὑπέτρεμεν εἰς τὸν καθὼν τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τῆς σφύρας ὁ κρότος πολλοὺς ἐκάλυψε πικρὸς του στεναγμούς, ἐνῶ ἡ διάνοιά του προσήρμοζεν ἀνά μίαν ἀνάμνησιν εἰς ἑκάστον τῶν ἀντικειμένων τούτων.

"Ἄχ! Αὐτὸ τὸ καλαμᾶρι ποῦ ἔγραφε τόσα χρόνια ὁ ἀγαπημένος ὁ πατέρας του, μετ' ἐπὶ σπασμένη ἀμμοδόχῃ! Αὐτὸς τὴν ἔσπασε μικρὸς τὸ θυμᾶται· καὶ τὸν πῆραν τὰ κλάμματα τότε ἀπὸ τὸ φόβο, κι' ὁ πατέρας του ἀντὶ νὰ τὸν μαλώσῃ τὸν ἐχάιδευσεν, τὸν οἰλοῦσε. Κ' αὐτὸ τὸ σανιδένιο, τὸ πρόστυχο τραπέζι, πόσα χρόνια σκυμμένος ἀπάνω του μετ' ἐπὶ λυγνᾶρι ἐμελετοῦσε τὰ σχολικὰ του μαθήματα, πόσαις φοραῖς ἀφρημένος ἐσκάλλεζεν ἀπάνω του τὸ ὄνομά του, ἢ ἐζωγράφιζε καράβια. Κ' αὐταῖς ἢ παλαιαῖς χαλκογραφίαις ἢ σκοροφαγωμέναις, μετ' ἐπὶ ὑποθέσεις τῶν πολέμων τοῦ Ναπολέοντος, μετ' ἐπὶ μάχας τοῦ Βάγγραμ, τῆς Ἰένης, τῆς Μόσχοβας, ποῦ τὰς ἐθαύμαζε μικρὸς, ἀνεθασμένος στῆς καρδίαις! Θὰ φύγῃ κι' ἡ πολυθρόνα τοῦ πατέρα του,